

— Як на мене, то ти б міг мало-помалу дозволити хлопцеві робити, що він хоче. Ти й так мучиш його вже стільки століть.

Зевс знову сьорбнув свій Earl Grey і ковзнув поглядом по бухті Сан-Франциско. А тоді з насолодою випростав довгі ноги.

— Геро, моя люба. Я не збагну, чому ти його захищаєш. Він спровокував мене, і це його покарання. Навіть ти маєш визнати, що ці вилазки до людей приємна зміна для нас.

Його погляд ковзнув по пишних стегнах офіціантки, яка прибирала тарілки після десерту.

Гера це, звичайно, помітила.

— Ти тільки посмій, — взялася шпетити його. — Своїми амурними походеньками ти заподіяв достатньо лиха.

Брови Зевса злетіли, і він люб'язно усміхнувся їй.

— Ти знаєш: для мене ти єдина.

— Але всього лиш останні кілька століть. — Гера помішувала цукор у чаї.

— Ти завжди була єдиною для мене, — він підморгнув їй. — Я тільки деколи ходив манівцями, як, зрештою, і ти, моя люба.

Рум'янець залив щоки Гери, і Зевса потішила її ніяковість.

— Дивовижно, як змінився світ людей. Не те що наш. Гера схилила голову набік.

— Сумуєш за старими часами?

— Я не певен, — відповів він. — Раніше люди вірили в наше існування, шанували нас. Тепер ми всього лиш історії, якщо взагалі про нас знають.

Гера зітхнула, і Зевс на мить поринув у ті минулі щасливі дні. Він собі це не часто дозволяв. Ухопив її долоню і почав замислено перебирати пальці.

— Проте нас більше не обтяжують проханнями і бажаннями.

— Може, і так, але зізнайся, що тобі часто буває нудно. — Дружина бачила його наскрізь.

Зевс розглядав крихту торта на столі, аж поки та від його погляду не розчинилася в повітрі.

Гера усміхнулася: її чоловік був жахливо педантичний.

— Я не можу відпустити Прометея з гачка. Він мені потрібен саме зараз, коли мій син хоче мене скинути. І хай радіє, що вже не прикутий до скелі. Та й кара ця просто сміховинна. Я б багато чого віддав за те, щоб мати змогу кожні сто років побіситися.

Гера залилася сміхом і штурхнула чоловіка у плече. Зевс і досі був безсоромно гарний, і вона раділа, що він перестав вдовольняти свій потяг людськими жінками. Вона не надто охоче його ділила, і її єдиною втіхою було те, що він завжди повертався до неї.

— І ти не думаєш, що Джесс могла б тобі все зіпсувати?

Зевс похитав головою.

— Вона не зможе йому протистояти. Байдуже, що він їй заподієв. Вони завжди здаються.

Гера глянула на водне плесо, що простягалося перед ними аж до виднокола. Світ людей був справді прекрасний. Бували дні, коли вона сумувала за життям у Греції. Але то було сотні літ тому.

— Спокусивши стількох жінок, ти, на диво, мало їх знаєш, — сказала вона.

Зевс знічено усміхнувся.

— Ти помиляєшся, моя люба. Я знаю їх надто добре.

РОЗДІЛ I

ЗАПИСИ ГЕРМЕСА

Нова гра, нове щастя. Прометей перейшов у другий раунд. Перший він укотре програв, хоча й тактику обрав непогану. Він ще ніколи не намагався зіштовхнути між собою двох дівчат. Але що таке дружба тривалістю в житті, якщо у гру вступає чоловік? Очевидячки, нічого.

Я напружено чекав, куди ж нам доведеться попрямувати за Зевсом цього разу. Сподіваюся, не в одне з тих величезних галасливих міст із жахливим смородом.

А як там наша маленька діафані?

Вона була шокована, коли побачила Прометея зі своєю найкращою подругою, проте зберегла дивовижну гідність. Трохи поплакала, але цього й слід було очікувати.

Можливо, мені варто до неї заглянути. Не зашкодить. Якби Зевс дозволив, я б навіть міг допомогти їй занотувати зустріч із богами.

Як посланець і хроніст богів, я на цьому знаюся. І вже допомагав Гомерові та Геродотові. Минуло чимало століть, то, можливо, людям уже час пригадати нас.

На обличчі Джоша сяяла усмішка від вуха до вуха. Коли я відчинила двері, з моря затягнуло запахом водоростей і солі. Стільки хорошого настрою було годі витримати. Але він був останнім, на кого я могла зганяти свою лють.

— Готова? — запитав він.

Я закинула сумку через плече і глянула назад. Мама із чашкою кави в руках прихилилася до дверей кухні й підбадьорливо кивнула.

— Вітаю, місис Гарпер, — гукнув Джош. — Маєте хороший вигляд.

— Ти завжди вмів підлещуватися до жінок.

Мама поволі підійшла до нас.

Джош мав рацію. На ній були чисті джинси й красива футболка. Нігті на ногах акуратно полаковані, а щойно вимите волосся заплетене в косу. Вона не зробила й ковтка алкоголю, відколи я повернулася з табору, хоча й чашка кави у її долонях тремтіла. Мені було лячно сподіватися, що цього разу вона протримається трохи довше, бо надто часто в це вірила і завжди розчаровувалася.

— Я ще не подякувала, що ти привіз Джесс із табору додому.

— Це ж правильно, після того як...

Я поклала долоню на його руку, і він зрозумів мене без слів. Мама не знала нічого про сварку з Робін, а про Кайдена й поготів. Я не хотіла її турбувати, проте вона мала б бути глуха і сліпа, щоб не зауважити моєї любовної туги. Але ми надто віддалилися, щоб я дозволила їй втішати мене. Власне, я не тужила. Просто була до біса сердита, передовсім на себе, а вже потім на Робін і, звісно, на Кайдена.

— Гарненько пильнуй мою малу, — усміхаючись, сказала мама, коли Джош притримав мені двері. Раніше вона завжди цілувала мене в щоку, але то було давно.

— Побачимося, мамо, — гукнула я на прощання і попрямувала за Джошем по встеленій галькою доріжці до його автомобіля. Море, що виднілося по той бік дороги, було геть спокійне в променях сонця. То був прекрасний день. Надто гарний, власне, щоб проводити його у школі.

Джош зачекав, доки я не пристебнуся, а тоді взявся проводити допит.

— Чому ти не відповідала на мої дзвінки? — запитав він. — Я хотів знати, як у тебе справи.

— Добре, — я відповіла якомога байдужіше і витягла з кишені свій мобільний перевірити повідомлення. Написала Лея. — Мені був потрібен спокій.

— Ти не хочеш зі мною говорити?

Він завів двигун. У перший день шкільних занять мені не надто кортіло запізнюватися.

— Та ні, звісно. Які в тебе сьогодні предмети? — спробувала я змінити тему.

— Я не це мав на увазі, — знервовано відповів Джош і вклинився у вервечку автівок, що в'їжджали у Монтерей.

Ми жили на околиці, і я була рада, що він забрав мене. До кінця минулого навчального року я завжди їздила з Робін. Але після нашого повернення з табору вона як у воду канула. Я була не певна, чи радіти мені, чи сумувати. Це вирішиться, ймовірно, сьогодні, коли ми знову побачимося.

— Я хочу знати, як ти насправді. Думаєш, мені не впало в око, як сильно ти втріскалася в Кайдена? Те, що утнула з ним Робін, було неприпустимо.

— «Втріскалася» — влучно сказано, — урвала його я. — Це в минулому.

У всякому разі майже. Сьогодні зранку я щонайменше пів години замальовувала темні кола під очима, щоб не скидатися на зомбі. Якщо я зараз зареву, він може відразу розвертатися і везти мене додому. А ймовірність, що я вибухну сльозами, була доволі високою. Моя молодша сестра, Фібі, стверджувала, що рівень моря піднявся б приблизно на сантиметр, якби мої сльози, які я виплакала за останні дні, влили туди. На її думку, це вже занадто — стільки плакати, якщо зважити, що через глобальне потепління деяким регіонам Землі й так загрожує потоп. Ці вагомні аргументи вичерпали мій сизигійний приплив, і не в моїх інтересах, щоб усе почалося знову. Очі пекли шалено. Можливо, треба було натягнути сонячні окуляри і у школі переконувати, що влітку я осліпла.

— Я не мала права так поводитися, — здалася. — Якби сказала Робін, що запала на Кайдена, то вона точно б з ним не зв'язувалася.

Джош тільки пирхнув.

— Ніби вона того й так не знала. Чому ти її завжди захищаєш?